

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଏବେ ତୁମର ସମସ୍ତ ଆଶା ପୂରଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ କଷ୍ଟଧା ମେଣ୍ଟି ଯାଉଛି କାରଣ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭ ଆତ୍ମା କରିବା ପାଇଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏବେ ତୁମେ ଫିଲମାନେ ଭକ୍ତି କରୁନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତ ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ଅଟ — କିପରି ?

ଉତ୍ତର:- ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଛି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ଭକ୍ତ ଅଟ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜ୍ଞାନୀ ହେବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢ଼ୁଛ । ଯେତେବେଳେ ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ, କର୍ମାତୀତ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଯାଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନୀ କୁହାଯିବ, ତାହାପରେ ଆଉ ପାଠପଢ଼ିବା ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଭକ୍ତ ଏବଂ ଭଗବାନ ଦୁଇ ଜଣ ଅଟନ୍ତି ନା । ପିତା ଏବଂ ପୁତ୍ର । ଭକ୍ତ ତ ଜେରକୁ ଜେର ଅଛନ୍ତି, ଭଗବାନ ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏସବୁ କଥା ବହୁତ ସହଜ ଲାଗୁଛି, ଆତ୍ମାମାନେ ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଭକ୍ତି କରିଥା’ନ୍ତି, କାହିଁକି ? ଭଗବାନ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ । ତୁମେ ଭକ୍ତମାନେ ଏବେ ଭଗବାନକୁ ବୁଝିଗଲଣି । ଯେବେ ପୁରା ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଏଠାରେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ ପାଠପଢ଼ି, ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କଲେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଶ୍ରେଣୀକୁ ଯାଇଥା’ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଭଗବାନ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କୁ ତ ପାଠପଢ଼ାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଭକ୍ତି କରୁଥିଲେ, ଏବେ ଭକ୍ତିରୁ ବାହାରି ଜ୍ଞାନକୁ କିପରି ଆସିବାକୁ ହେବ — ଏକଥା ବାବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଭକ୍ତି କରୁନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ତ ଆସିଯାଉଛ ନା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝୁଛ । ଭକ୍ତମାନେ ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଜାଣିନାହିଁ । ଯିଏ ନମ୍ବରଞ୍ଚାନ ଭକ୍ତ ଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଯେଉଁ ଭଗବାନଙ୍କର ଭକ୍ତ ଥିଲ, ତାଙ୍କୁ ଜାଣିଥିଲ ? ବାସ୍ତବରେ ଭଗବାନ ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଅନେକ ଭଗବାନ ହୋଇଗଲେଣି । ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଅଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଉଛି । ଭକ୍ତି ତ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଅଟେ । ତାହା ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ଭକ୍ତ ଲୋକ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ଅଞ୍ଜନ ସତଗୁରୁ ଦେଲେ, ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାର ବିନାଶ । ଜ୍ଞାନ ଅଞ୍ଜନ ଗୁରୁମାନେ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଗୁରୁ ତ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଭକ୍ତିରେ କ’ଣ-କ’ଣ କରୁଥିଲ । କାହାକୁ ସ୍ଥାପ କରୁଥିଲ, କାହାକୁ ପୂଜା କରୁଥିଲ । ସେହି ଭକ୍ତିର ଅନ୍ଧକାରରୁ ତୁମେ ଏବେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଗଲଣି କାହିଁକି ନା ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲ । ବାବା ତୁମକୁ ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି — ମିଠେ-ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ, ତୁମେ ଆତ୍ମା ଅଟ । ତୁମେ ଏହି ଶରୀର ସହିତ ଅଭିନୟ କରୁଛ । ତୁମର ଏହା ବେହଦର ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ତୁମେ ବେହଦର ଅଭିନୟ କରୁଛ । ଏବେ ତୁମେ ହଦରୁ ବାହାରି ବେହଦକୁ ଆସିଗଲଣି । ଏହି ଦୁନିଆ ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରି କେତେ ବିଗଳ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ହଦରେ ଆସିବ । ହଦରୁ ବେହଦ ଓ ବେହଦରୁ ହଦ କିପରି ହେଉଛି -- ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ । ଆତ୍ମା ଏକ ଛୋଟ ତାରକା ସମାନ ଅଟେ, ଏକଥା ବୁଝିଲେ ମଧ୍ୟ ତଥାପି ଏତେ ବଡ଼ ଲିଙ୍ଗ ତିଆରି କରିଦେଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ କ’ଣ କରିବେ, କାହିଁକି ନା ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁର ତ ପୂଜା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ମଧ୍ୟରେ ଚମକି ଅନ୍ଧ ତାରକା । ତେବେ ସେହି ତାରକାର ଭକ୍ତି କିପରି କରିବେ ? ଭଗବାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ତ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଆତ୍ମା ବିଷୟରେ କିଛି ଜଣା ଅଛି । ଆତ୍ମା ଭଗବାନ ମଧ୍ୟରେ ରହିଥାଏ । ବାସ୍ । ଏକଥା ବୁଝିଲେ ଆସୁନାହିଁ ଯେ ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ନେଇ ପାର୍ଟ ବଦାଉଛି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ହିଁ ପୂଜା କରୁଥିଲ । ବଡ଼-ବଡ଼ ଲିଙ୍ଗ ତିଆରି କରୁଥିଲ । ରାବଣର ମଧ୍ୟ ଦିନକୁ ଦିନ ବଡ଼ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଛୋଟ ରାବଣ ତ ତିଆରି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ପ୍ରଥମେ ଛୋଟ ପୁଣି ବଡ଼ ହୋଇଥାଏ । ରାବଣକୁ କେବେ ଛୋଟ ରୂପରେ ଦେଖାଇ ନଥା’ନ୍ତି । ରାବଣ ତ ଛୋଟ-ବଡ଼ ହୋଇନଥାଏ । ଏହା କୌଣସି ସ୍ଥୂଳ ଦିନିଷ ନୁହେଁ । ଷ୍ଟିକାରକୁ ରାବଣ କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ଷ୍ଟିକାରର ବୁଝି ହୋଇ ଚାଲିଛି କାହିଁକି ନା ତମୋଫରାଣ ହୋଇଚାଲିଛନ୍ତି । ଆଗରୁ ଏତେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ନଥିଲା, ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ବଢ଼ିଚାଲିଲା । ଜଣଙ୍କର ପୂଜା କରି ପୁଣି ଆଉ ଜଣଙ୍କର ପୂଜା କଲେ ଏହିଭଳି ବୁଝି ହୋଇ ଚାଲିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମା ତମୋଫରାଣ ହୋଇଯାଇଛି । ଦୁନିଆରେ ଆଉ କେହି ଏପରି ମନୁଷ୍ୟ ନଥିବେ ଯାହାଙ୍କର ବୁଝିରେ ଥିବ ଯେ ଆମେ ସତତପ୍ରାୟାନ କେବେ ଥିଲେ ? ପୁଣି ତମୋଫରାଣ କେବେ ହେଉଛନ୍ତି ? ଏହି କଥାରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅନଭିଜ୍ଞ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ବାବା ଆସି ବିଲକୁଳ ସହଜ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତଥାପି ବି ସମସ୍ତ ପାଠପଢ଼ାର ସାର ହେଉଛି — ଆମେ ଆତ୍ମା, ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ଥାପ କରିବାକୁ ହେବ ।

ଏକଥାର ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ରହିଛି — କୋଟିକରେ ଗୋଟିଏ, କେତେ କମ୍ ସଂଖ୍ୟାରେ ଆସୁଛନ୍ତି । କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ହିଁ ଯଥାରଥ ରୀତିରେ ଜାଣୁଛନ୍ତି କାହାକୁ ? ବାବାଙ୍କୁ । ନିଜର ପିତା କ’ଣ କେବେ ଏପରି ଅଜଣା ହୋଇଥା’ନ୍ତି କି ? ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ତ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି ? ଏହାର ନାମ ହିଁ ଭୁଲ-ଭୁଲେସାର ଖେଳ । ଜଣେ ହେଲେ ହଦର (ଲୌକିକ) ପିତା ଆଉ ଜଣେ ହେଉଛନ୍ତି ବେହଦର (ପାରଲୌକିକ) ପିତା । ତୁମକୁ ଦୁଇଜଣ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ହଦର ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଅଳ୍ପ ବର୍ଷା

ମିଳିଥାଏ । ଦିନକୁ ଦିନ ଆହୁରି କମ ହୋଇଯାଉଛି । ଯେପରି କିଛି ବି ନାହିଁ । ଯେତେ ପରମ୍ପରା ବେହରା ବାବା ନ ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ମଧ୍ୟ ଭରିବ ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିର ସମସ୍ତ ଉତ୍ତର ହିଁ ଖାଲି ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ଆସି ଆମର ବୁଦ୍ଧିକୁ ଭରପୁର କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଏଭଳି ଭରପୁର କରିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମମାନଙ୍କର କୌଣସି ଜିନିଷର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡୁନାହିଁ । ବାବା ଆମର ସମସ୍ତ ଆଶା ପୂରଣ କରିଦେଉଛନ୍ତି, ଆତ୍ମା ତୁପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ଯେପରି ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଖୁଆଇଲେ ଆତ୍ମା ତୁପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ ନା । ସେହିପରି ଏହା ହେଉଛି ବେହରା ତୁପ୍ତ । ଦେଖ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ଆତ୍ମାର ହୃଦୟ ତୁପ୍ତ ଏବଂ ବେହରା ତୁପ୍ତରେ ଦେଖ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁପ୍ତ ମିଳିଯାଉଛି କାହିଁକି ନା ବାବା ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବେହରା ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ବାବାଙ୍କୁ ତ ସମସ୍ତେ ଯାଦ କରୁଛନ୍ତି ନା । ଯଦିଓ କେହି-କେହି କହୁଛନ୍ତି — ଏହା ତ ପରକୃତି ଅଟେ । ଆମେ ବ୍ରହ୍ମଣରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମଣରେ କେହି ଲୀନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ତ ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ତ୍ଵାମା ଯାହାକି ଘୂରିଚାଲିଛି, ଏଥିରେ ଦୃଢ଼ତାରେ ପଡିବାର ବିଳକୂଲ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ୪ ଯୁଗର ଚକର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇଚାଲିବ । ବାବା ଏକ ଏବଂ ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ଏକ ଅଟେ । ଲୋକମାନେ କେତେ ବୁଦ୍ଧି ଖଟାଉଛନ୍ତି । ଭାରୁଛନ୍ତି ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଏବଂ ତାରାରେ ମଧ୍ୟ ଦୁନିଆ ଅଛି । କେତେ ଖୋଜୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ । ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଜାଗା କିଛି ଘର ତିଆରି କରିବା କଥା କରୁଛନ୍ତି — ଏହା କିପରି ହୋଇପାରିବ । କାହାକୁ ପଇସା ଦେବ ? ଏହାକୁ ହିଁ ବିଜ୍ଞାନର ଅଭିମାନ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବାକି ତ କିଛି ବି ନାହିଁ । ଚେଷ୍ଟା କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ତେଣୁ କରି ଏହା ମାୟାର ଆତମ୍ଭର ଅଟେ ନା । ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଆକର୍ଷଣୀୟ କରି ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟକୁ ତ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟରେ ତ ଅସରନ୍ତି ଧନ ଥିଲା । ଗୋଟିଏ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେଖ କେତେ ଧନ ନେଇଗଲେ । ଭାରତରେ ହିଁ ଏତେ ଧନ ଥିଲା । ବହୁତ ସମ୍ପତ୍ତି ଭରପୁର ହୋଇ ରହିଥିଲା । ମହମମଦ ଗଜନୀ ଆସି ଲୁଟ କରି ନେଇଗଲା । ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ସମର୍ଥ ରହୁଛ । ଚୋରି ଆଦିର କୌଣସି ନାମ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନାହିଁ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ପରେ ଚୋରୀ କରିବା, ଝଗଡ଼ା କରିବା ଆଦି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ରାବଣର ନାମ କୁହାଯାଇଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ରାବଣ କେହି ନାହିଁ । ବିକାରର ପରବେଶତା ହେଉଛି । ରାବଣ ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ କ’ଣ-କ’ଣ କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ଧୂମଧାମରେ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଦଶହରା ପାଳନ କରି ଦେଖିବାକୁ ଯାଉଥିଲ ରାବଣକୁ କିପରି ଜଳାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସୁନା ଲୁଟ କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ରାବଣ କ’ଣ ଜିନିଷ, ଏବେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ତୁମେ କେଉଁଭଳି ହୋଇଯାଇଥିଲ । କେତେ ପୂଜା ଆଦି କରୁଥିଲ । କୌଣସି ପରବପରାଣୀ ଆସିଲେ କ’ଣ-କ’ଣ କରୁଥିଲେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଯେପରି କଣ୍ଢେଇ ଖେଳ ଅଟେ । ଏସବୁ ମଧ୍ୟ କେତେ ସମୟ ଚାଲୁଛି, ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ । ଆରମ୍ଭରୁ ଏତେ କରୁନଥିଲ । ପୁଣି ବୁଦ୍ଧିକୁ ପାଇ-ପାଇ ଏବେ ଦେଖ କ’ଣ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଗଲାଣି । ଏତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଚିତ୍ତ ବା ମନୁଷ୍ୟ ଆଦି କାହିଁକି କରୁଛନ୍ତି ? ଏହା ହେଉଛି ଧନର ଅପବ୍ୟବହାର । ମନୁଷ୍ୟ ଆଦି ତିଆରି କରିବାରେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କେତେ ସନ୍ଦେହରେ ବସି ରୁଖାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅସରନ୍ତି ଧନ ଦେଇଥିଲି, ସେସବୁ ତୁମେ କେଉଁଠାରେ ହରାଇଲ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ତୁମେ କ’ଣ ହୋଇଯାଇଛ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ରାଜି ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହା କୌଣସି ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ନୁହେଁ, ଏହା ତ ମାୟାର ଭାବୀ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମକୁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଠାରୁ ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ମିଳୁଅଛି । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଆତ୍ମାର ଇଚ୍ଛାରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମାନୁଷ୍ଠାନୀ ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ଏବେ ମିଳୁଛି । ଜ୍ଞାନର ଇନ୍ଦ୍ରେକସନ୍ କାହାକୁ ଲାଗିଛି ଏକଥା ତ ଜାଣିପାରୁଛ । ଅମୃତକୁ ଜ୍ଞାନର ଇନ୍ଦ୍ରେକସନ୍ ଅଧିକ ଲାଗିଛି । ଅମୃତକୁ କମ୍ ଲାଗିଛି । ଏହାକୁ ବିଳକୂଲ ଲାଗିନାହିଁ । ଏକଥା ତ ବାବା ହିଁ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା । ସେବା ହିଁ ସବୁର ଆଧାର । ସେବା ଆଧାରରେ ହିଁ ବାବା କହିବେ ଯେ ଏହାକୁ ଜ୍ଞାନର ଇନ୍ଦ୍ରେକସନ୍ ଲାଗିନାହିଁ, ତେଣୁ ଇଏ ବିଳକୂଲ ସେବା କରିବା ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏପରି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ଜ୍ଞାନକୁ ଅଧିକ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି, କେହି କେହି ତ ବିଳକୂଲ ଧାରଣ କରୁନାହାନ୍ତି ।

କୁହାଯାଉଛି — ଜ୍ଞାନ ଅଞ୍ଜନ ସତଗୁରୁ ଦେଲେ, ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧାର ବିନାଶ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ସୁଖର ସାଗର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ମାଟି ଗୋଡ଼ିରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କର କେତେ ନିର୍ଗତ ହେବା ଦରକାର । ବେହରା ବାବା ଆମକୁ ବେହରା ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ବେହରା ବାବା ଆପଣ ଯେବେ ଆସିବେ ତେବେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ହିଁ ହେବୁ । ଆପଣଙ୍କ ମତରେ ହିଁ ଚାଲିବୁ । ଭକ୍ତିରେ ତ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଏହି ପାର୍ଟ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ଚାଲୁଅଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ପାଠପଢ଼ାର ପାର୍ଟ ପୁଣି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସିବ । ବାବା ପୁଣି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସିବେ । ଆତ୍ମାମାନେ ସବୁ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିଦ୍ରାସ୍ଥିତି ସଂଖ୍ୟା ତ ରହିଛି ନା । ସାକାର ସୃଷ୍ଟିରେ ଯେତେ ମନୁଷ୍ୟ କମ ହେବେ ପରମଧାମରେ ସେତେ ଅଧିକ ଆତ୍ମା ରହିବେ । ଜଣେ ହେଲେ ବି ଅଭିନେତା କମ୍ ବେଶୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏମାନେ ସବୁ ବେହରା ଅଭିନେତା ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଅନାଦି ପାର୍ଟ ମିଳିଛି । ତେଣୁ ଏହା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା ଅଟେ ନା । ଏବେ ତୁମେମାନେ କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେଉଛି । ଏହି ପାଠପଢ଼ା କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ତୁମର ଶିକ୍ଷାଦାତା ସ୍ଵୟଂ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ଅଟନ୍ତି, ବାକି ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ଭକ୍ତିର ସାଗର । ଯେପରି ଭକ୍ତିର ମାନ ରହିଛି, ସେହିପରି ଜ୍ଞାନର ମଧ୍ୟ ମାନ ରହିଛି । ଭକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଅର୍ଥେ କେତେ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା କେତେ ବଡ଼-ବଡ଼ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେମାନେ ଭକ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଭିତରେ ଥିବା ଅନ୍ତରକୁ ଜାଣୁଛ । ତେଣୁ କେତେ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ହେବା ଦରକାର । ତୁମର ଦୃଷ୍ଟି କେବେହେଲେ କେଉଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇନଥାଏ । ତୁମେ କ'ଣ କହୁଛ କି ଆମେ ରାଜା ରାଣୀ ଆଦିକୁ ଦେଖିବୁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବାର କ'ଣ ଅଛି । ମନରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଆଶା ରଖ ନାହିଁ । ଏସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବାର ଅଛି । ଯାହାତ୍ମକ ପାଖରେ ଯାହା ଅଛି ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ପେଟ ପାଇଁ ତ ଦୁଇ ପଟ ରୁଟୀ ଦରକାର କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ କେତେ ପାପ କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଦୁନିଆରେ ପାପ ହିଁ ପାପ ହେଉଛି । ପେଟ ପାଇଁ ବହୁତ ପାପ କରୁଛନ୍ତି । ପରସ୍ପର ଉପରେ ମିଥ୍ୟା କଳତ୍ମକ ଲଗାଉଛନ୍ତି । ପଇସା ମଧ୍ୟ ଢେର ଗୋଦଗାର କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ପଇସା ମଧ୍ୟ ଲୁଟାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଗଉରୁଣ୍ଡମେଣ୍ଟ କ'ଣ ପରିପାରିବ । କିନ୍ତୁ କେହି କେତେ ବି ଲୁଟାନ୍ତୁ, ଲୁଟିପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ଆସିବ । ବାକି ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥ କିଛି ବି କର, ସେଥିପାଇଁ ମନା କରୁନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଖୁସିର ନିଶା ଚଢ଼ିବା ଉଚିତ୍ । ସର୍ବଦା ବାବା ଏବଂ ବର୍ଷା ମନେ ରହୁ । ବାବା ତ ତୁମକୁ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଧରିତ୍ରୀ ଆକାଶ ସବୁ ଆମର ହୋଇଯିବ । କୌଣସି ପ୍ରକାର ସୀମା ରହିବ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମେ ହିଁ ମାଲିକ ଥିଲୁ । ଭାରତ ଏକ ଅବିନାଶୀ ରାଷ୍ଟ୍ରର ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ହୃଦୟ ପାଠପଢ଼ାରେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଏହା ତ ବେହଦର ପାଠପଢ଼ା ଅଟେ । ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବା ଉଚିତ୍ । ପିଲାମାନେ ତ ଜାଣିଛନ୍ତି — ଏହି ଶାରୀରିକ ଧନ୍ଦା ଆଦି କିଛି ବି ନୁହେଁ । ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ କେତେ ଅମୂଲ୍ୟ ବର୍ଷା ପାଉଛୁ । ଏଥିରେ ରାତି-ଦିନ ଫରକ ରହିଛି । ଆମେ ତ ଶାରୀରିକ କର୍ମଧନ୍ଦା ଆଦି କରି ମଧ୍ୟ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ରାଜା ହେବୁ । ବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଇବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । କର୍ମଧନ୍ଦା ମଧ୍ୟ କରିବା ଦରକାର । ଏକଥା ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏହାର ବିନାଶ ପାଇଁ ସବୁ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଚାଲିଛି । ଏଭଳି କାମ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଭୟ ଲାଗୁଛି — କାଲେ ବଡ଼ ଲଢ଼େଇ ଲାଗିଯିବ କି! ଏସବୁ ଡରାମା ଅନୁସାରେ ହେବାର ହିଁ ଅଛି । ଏହିପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ଇଶ୍ୱର କରାଉଛନ୍ତି । ଡରାମାରେ ଏହା ନିର୍ଦ୍ଦୟାରିତ ଅଛି । ଆଜି ନହେଲେ କାଲି ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଏବେ ତୁମେ ପାଠପଢ଼ୁଛ । ତୁମ ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ନିଶ୍ଚିତ ଆବଶ୍ୟକ । ଏସବୁ କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ସମରଣ କରି ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ଏହି ରଥ ମଧ୍ୟ ଲୋନ ନେଇଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାବାବାଙ୍କର ତ କିଛି ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ସବୁ କିଛି ଛାଡ଼ିଦେଲେ । ଯେବେ ବେହଦର ବାଦଗାହୀ ମିଳୁଛି ତେବେ ପୁଣି ଏ ସମ୍ପତ୍ତି କ'ଣ କରିବେ । ବାବାଙ୍କର ଗୀତ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା -- ଅଳଫ୍‌ଙ୍କୁ ଆଲ୍‌ଲା ମିଲିଲା ପୁଣି ଏହି କଲିୟୁଗୀ ପଦ କ'ଣ କରିବେ । ଅଳ୍ପ ବହୁତ ଦେଇ ସବୁ କାରବାର ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ଶରୀର ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଦେଲେ । ଓହୋଃ ମୁଁ ତ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛି, ଅନେକ ଥର ମାଲିକ ହୋଇଛି କେତେ ସହଜ ଅଟେ । ତୁମେ ଯଦିଓ ନିଜର ଘରେ ରୁହ କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର । ଆରହ୍ନା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଏପରି ତୃପ୍ତ ଏବଂ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପନ୍ନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ଯାହାକି କୌଣସି ଆତେ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷିତ ହେବ ନାହିଁ । ମନ ଭିତରେ କୌଣସି ବି ଆଶା ନ ରହୁ କାରଣ ଏହା ସବୁ ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ।

(୨) ଶରୀର ନିର୍ବାହ ଅର୍ଥେ କର୍ମ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଖୁସିର ପାରଦ ସଦାସର୍ବଦା ଚଢ଼ି ରହିଥାଉ । ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିଥାଉ । ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ବିନାଶୀ ପ୍ରାପ୍ତିଠାରୁ ହଟିଯାଉ ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ପ୍ରାପ୍ତି କରିବାରେ ଲାଗିରହୁ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବଦା ବାବା ଏବଂ ସେବାରେ ମଗନ ରହୁଥିବା ନିର୍ବିଘ୍ନ, ନିରନ୍ତର ସେବାଧାରୀ ହୁଅ । ଯେଉଁଠାରେ ସେବାର ଉପତ୍ତ-ଉତ୍ସାହ ରହିଛି ସେଠାରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ସମସ୍ୟାଠାରୁ ସହଜରେ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଇଥାଏ, ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ବାବା ଏବଂ ସେବାରେ ମଗନ ରୁହ ତେବେ ନିର୍ବିଘ୍ନ, ନିରନ୍ତର ସେବାଧାରୀ ଏବଂ ସହଜରେ ମାୟାଜିତ୍ ହୋଇଯିବ, କାରଣ ସମୟ ଅନୁସାରେ ସେବାର ରୂପରେଖ ବଦଳିଯାଉଛି ଏବଂ ଆଗକୁ ମଧ୍ୟ ଆହୁରି ବଦଳିବ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ କହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନିଜେ କହିବେ ଯେ ଏହା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ସହଯୋଗୀ କର । ଏହା ହେଉଛି ସମୟ ପାଖେଇ ଆସିବାର ଚିହ୍ନ । ତେଣୁ ଖୁବ୍ ଉପତ୍ତ-ଉତ୍ସାହର ସହିତ ସେବା କରି ଆଗକୁ ବଢ଼ିଚାଲ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସମ୍ପନ୍ନତା ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ପ୍ରକୃତିର ହଲଚଳକୁ ଚଳାବାଦଲ ଭଳି ଅନୁଭବ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***